



2001:43

Interpellation av Anita Habel (v) om hemlösa barnfamiljer

Bostadsbristen i Stockholm är mycket svår. Den fortgående inflyttningen till Stockholmsregionen, det alltför begränsade nybyggandet - nästan enbart bostadsrätter -utförsäljningen av allmännyttan och ombildningen av hyresrätter till bostadsrätter har gjort det allt svårare för låginkomsthushållen att få bostad. Ett annat hinder är de höga krav på bostadssökandes inkomst de privata fastighetsägarna ställer för att teckna kontrakt med bostadssökande.

Speciellt hårt drabbade är barnfamiljer, som tidigare prioriterades i den reguljära kön vid bostadsförmedlingen, men som nu i den "raka" köordningen tvingas köa på samma villkor som hushåll utan barn.

Otryggt boende påverkar givetvis många barns uppväxtvillkor och utveckling.

I november 2001 redovisade Integrationsförvaltningen boendeförhållandena för de aktuella flyktinghushållen. Av denna redovisning framgick att 47 flyktinghushåll med barn (sammanlagt 137 barn) inte har något boende ordnat, dvs. bor utan kontrakt från dygn till dygn hos släkt/vänner och bekanta och flyttar runt mellan dem. Vissa familjer bor också splittrade eller tillfälligtvis i någon av Stockholms kranskommuner. Dessa familjer tillhör inte kategorierna inneboende eller andrahandsboende.

Samma problem förekommer för familjer som har kontakt med socialtjänsten vid de olika stadsdelsnämnderna. Inom Hässelby/Vällingby stadsdelsnämnds ansvarsområde fanns enligt socialtjänstemän i november innevarande år 15 barnfamiljer som inte hade boende ordnat på ett tillfredsställande sätt.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag fråga ansvarigt borgarråd:

1. Hur många i praktiken hemlösa barnfamiljer är kända av socialtjänsten inom respektive stadsdelsnämnd i hela staden?
2. Anser borgarrådet att det är tillfredsställande att barn växer upp under otrygga boendeförhållanden?

3. Är det förenligt med FN:s barnkonvention att staden inte bistår hemlösa barnfamiljer med ett tryggt boende?
4. Hur tror borgarrådet att familjers hemlöshet/otrygga boendeförhållanden påverkar barnens utveckling, skolgång och möjligheter att etablera kontinuerliga och trygga kontakter?
5. Om borgarrådet anser att situationen är otillfredsställande, vilka åtgärder är borgarrådet beredd att vidtaga?

Stockholm den 3 december 2001

Anita Habel